Прощавай, Уяво!
Прощавай, дорогий мій друже, дорога любове!
Я йду — і не знаю куди,
І що попереду жде, і чи зустрінемось знов;
Отож — прощавай, Уяво!
Але востаннє — дай мені озирнутися;
Годинник цокає у мені повільніше, тихіше,
Час іти у смеркання, серце ось-ось перестане битися.
Довго жили ми, раділи, пестили одне одного;
Чудово! Та пора розлучатись... Прощавай же, Уяво.
Тільки не квап мене.
Справді довго жили ми, спали, очищалися, достоту в одно злилися,
І якщо ми помрем, то помремо разом (так, залишимося
одним цілим),
І куди б не пішли — ми підемо разом, назустріч прийдешньому;
Може, нас це мине, і ми поговоримо, і пізнаємо ще щось,
Може, саме ти поведеш мене до справжніх пісень (чи не так?),
Може, дійсно, саме ти відкриваєш браму смерті, повертаєш ключ...
Отже, зараз
Прощавай... і привіт! моя Уяво.